

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

ZIKHÍR - ZIKÚJDONSÁG „NÓTÁZIK A ZIK”

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst.:

Szeptember 22-én ismét különleges nap volt a ZIK-ben. Az utolsó órán összegyűltünk mindannyian az óvoda termében, a legkisebbektől a legnagyobbakig, a tanárok is, azért, hogy együtt nótázzunk. Miért? Hát mindenkinek a házában ki van téve valahol a híres-nevezetes ZIK-naptár, nem? Idén csupa népdal, láttatok, ugye? Minden hónap egy-egy témakör: huszárnóták, gyermeknóták, virágénekek, stb. És idén először CD is jött a naptárhoz, az összes népdallal. Ezt a tanárok készítették Leidemann Sylvia segítségével és irányításával. Nos, ekko-

kalapokkal eljátszotta a Huszárgyerek népdalt mindenféle hangszer kíséretével (citera, gitár, furulya, harmonika), még táncoltak is hozzá, mégpedig a lányok! A **Meggy-csoport** két szólamra énekelte azt, hogy „Megjött már a feckemadar”, az **Alma-, Eper- és Mandula-csoport** egy jópofa népdalt tanult be, „Nincsen párom, mit csináljak”, amelyre tánc lépéseket is begyakoroltak. Az **Óvoda** elment a vásárra félpénzen és mindenféle állatot vásárolt be, kis táblákkal jelezték a különböző állatokat, ha véletlenül valaki nem hallotta volna a neveket! Édesek voltak. A **Füge-csoport** Szebenbe ment

ra munka nem maradhat csupán a falon lógva... Ezért minden csoport megtanult egy népdalt és ezt egymásnak előadtuk. Nagyon hangulatos volt az egész ZIK-et együtt látni, a kis óvodások csak úgy bámulták a nagy serdülőket, akik gitár kíséretére mindenféle modern dallamra magyar szöveget rögtönöztek, miközben készülődünk az előadásra (ZIK, ZIK ZIK, ZIK SZERETLEK - Guns and Roses dallamra), a nagyobbak meg jókat vigyorgtak a kis apró gyermekeken.

Minden egyes csoport humorral, ötletesen adott elő valamilyen népdalt. A **Gesztenye-csoport** egy nagyon ismert és könnyű népdalt választott: „Debrecenbe kéne menni”. De már nem volt annyira könnyű mimikával a különböző betűk hangzásánál valamit csinálni, tehát nemcsak magyarul énekelünk, hanem fel is kellett ismerni a magyar betűket és még koordinálva mozogni hozzá! Vicces volt, sokat nevtünk. A **Dió-csoport** huszár

megnézni, hogy ott miért harangoztak, mi történt abban a városban. Be is hoztak egy koporsót, a juhászlegény szeretője halt meg. Minden népdalt aztán elénekelünk együtt, és mindenki kapott csatakiáltást is. Nagyon jó volt együtt nótázni, jó volt

látni, hogy a ZIK-ben sokan vagyunk, sokan tanulunk magyarul, és talán észre is veszi mindenki, hogy **érdemes ide járni és érdemes a magyar nyelvet megtartani**. Öröm volt látni, hogy még ennyien vagyunk, akik beszélünk magyarul. Érdemes továbbra is együtt nótázni!

„Egy lépéssel közelebb a magyarsághoz...”

Ahogy a **HUFÍZELÍTŐ**-ben korábban megígértük, most közöljük **Lajtaváry Zsuzsika st.** (20) teljes, igen elgondolkodtató írását. Néha halkán, de kitartóan ilyen érzésű fiatalok teszik majd elérhetővé a magyarság megmaradásának titkait! Egy következő kiadásban pedig **Tóth Kikó Kristóf** (17) tutajtapasztalat elbeszélését fogjuk közölni (előre szólunk: *elmulaszthatatlan*).

Sok fiatal élte már végig a középiskola befejezés utáni egész évét a magyarországi e célra szánt intézetekben. A 80%-a meggyőződött magyarságtudattal jön haza az itteni, mi „kis Magyarországnkba”. Bár tudná a felnőtt olvasótábor is, hogy mennyire mély és életre szóló ez a tapasztalat! Szerény véleményem, hogy ezáltal az egyik „titok” majdnem meg is van oldva... Már bebizonyított tény: **érdekel a magyarság? Érdekel a „stafétabot” átadása? Hát akkor érdekeljen, támogassad az Ösztöndíjbizottság kemény munkáját, a cserkészéletet, a néptánc kedvelést, a népdalozást, és közben imádkozzunk, hogy ne szűnjenek meg sohasem az „otthoni” támogatások és lehetőségek, valamint bővídjön irántunk az anyaországi érdeklődés!** (ZK)

Folyt. a 2. oldalon

Havi „HUFImondat”:

A hazaszeretetet nem a gőg táplálja, hanem a büszkeség! (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

...a legtisztább szabadságharc gyermekei vagyunk mindnyájan...

Ismét morzsolgatom magamban az állandó kérdést, amelyre már minden magyar tudja a választ: mi „szórt minket széjjel”? Izgalmas megkockáztatás a magyar szétszórtság számára mint új fogalom a **Forradalom utáni**, úgyszólván a rákövetkező 50 esztendő szakaszt is átélni... Bizonyára retentő ez az egygyökerű, sokágú lomb, amelyről csüngünk mindnyájan, miközben - mint megérett gyümölcsöt - húz lefelé a történelem szaggató súlya. Hiszen a 2006-os tiszteletadó megemlékezések s millió térdre roskadtató ünnep után nemhogy beállt volna a méla csend, hanem sok befejezetlen tényre hangosan keressük a válaszokat!

... „Forr a világ bús tengere, oh magyar” ...

Ha ismerjük a múltat, akkor a jövőt is kétségtelenül ráépíthetjük, majd aztán azt is tudjuk, hogy egyetlenegy magyar történelmi tény sem avul el, ha tanulunk belőle s öntudatunkat, **magyar büszkeségünket** növeljük általa... Ily elmélettel rajzolom le újra meg újra a következő kérdőjeles meglátásomat: ha az 56-os **emlék** nem az enyém (utána születtem, Argentínában, második háborús emigrációs szülőktől), miért fűződik ez mégis a múltomhoz, sajátomnak érzem és megvédem manapság is? Mert magyar vérű-ajkú vagyok? Nem! Mert mindenkortól rám kényszerítették? Persze, nem! Miért vallom azt, hogy életfogytiglan hűséges leszek egy

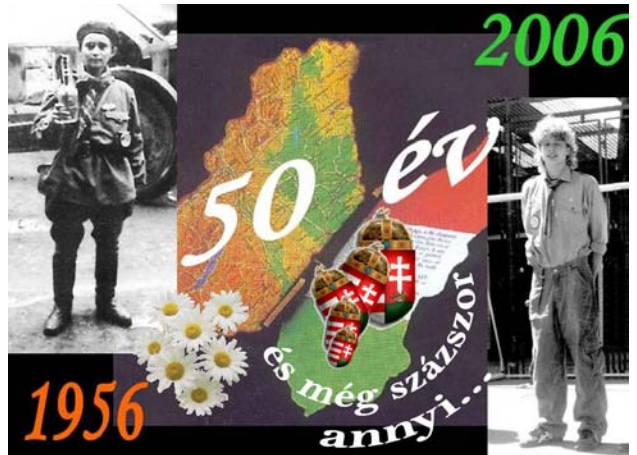
olyan **emlékhez**, amely nem is viszonyodik életemhez? - Ugyanazért, amiért „testvérem” minden magyar, hiszen a siker, de még inkább a szenvedés, mindig „összecsalsádolja” az embereket! E következtében az 56-os „testvéreim” sorsát (szerintem: „sikerét”) is lényegesen könnyebben megoszthatom.

A meddig akárhol a földön megszakad a szív a Himnusz alatt, vagy reszket a test egy Ady vers átolvasásától, míg van miért megmaradni magyarnak: nem elfogultság, hanem **örökség** (s attól szabadulni nem lehet). Gondold meg: hányan haltak meg érted? Mert egy „apánk” van, aki átölel és melegen ölében tart: a magyarság! Biztos vagyok abban, hogy még mindig vannak s születni fognak olyan magyar ifjak, akik bármikor mernék életüket feláldozni küzdve az ellen, akik a magyarságunkat mernék bántani! Talán már eleve ilyeneknek lettünk volna az Isten által megteremtve?

Világ magyarja: markold meg a fegyvered (ott van, kézközelségben előtted!): **a magyar nyelvet**, és ismerd meg az igazi történelmünk tényeit: ha ezeket megtartod, és büszke is vagy rájuk, a megsemmisítés nem következhet be soha! A sereg? Hát vagy tízmillió katoná! Nem elég!?

És csak a második 50 évnek a kezdetén vagyunk!

Zólyomi Kati

MINIHUFI

- A **KÖRS** (körzeti őr) megtartotta októberi ülését Haller Ines (a nyolctagú vezetői csoport egyike) édes, új Caballito-i lakásán. A dermesztő villámcsapkodás és záporosó aláfestő zenéje mellett a pazar vacsorát, mennyei tortát finom itókaival öntözte meg, miközben áttárgyalta cserkészterveit, valamint az idej, „Légy résen, mindhalálig” 56-os tiszteletadás műsorát, amelyet ez alkalommal elvállalt.

KÖRS a cserkészbálon b.-j.: Collia Alex, Haller Inés, Lomniczy Máttyás, Zólyomi Kati, Szilvássy Lőrinc, Gorondi István, Haynal Edith, Ughy Viktor, Lajtaváryné Benedek Zsuzsi

- A Regös táncegyüttes a córdobai vidám **Bierfest**-re utazott el Villa General Belgranóba, a bajor hagyományt követő hangulatos hétfői találkozóra, amelyen

különböző etnikumú táncscoportok vesznek részt az egész országból odacsődült publikum örömeire. - Már volt egy „2008-as cserkészbál”-i gyűlés is! Többféle elhatározáshoz jutott a rendezőbizottság, amely teljes lelkesedéssel tervezi a hatalmas 50. gálát jövőre. Ezen legalább **15 elsőbálos szépség** fog bemutatkozni!

- 2008 januárjában, **Braziliában** lesz megtartva a dél-amerikai körzet két újabb vezetőképző tabora: kiscserkész (mert a jövőt is birtokunkban akarjuk tartani) **őrsvezetői és segédtszti kiképzés**. Sok jelölt készül már Olivson! Esméletlen ez a „kulturális” nyüzsgés!

- A már beharangozott **ZIK szavalóverseny** közeledik. Magasrangú, korszerű ötlet! A magyar nyelv megtartása élő tanúja lehet majd mindazoknak, akik elmennek a szép vetélkedőt meghallgatni! Ajánljuk! (ZK)

Megvolt a nagy bál...

„Elragadtatva megragadom” (óh, gazdag, szép magyar nyelv!) az alkalmat, hogy most, végre már lecsillapodva, nyugodtan fejezzem ki a cserkészbál utáni hálás gondolataimat. Számomra az előzetes folyamatok érdekesebbek, vagyis a kreatív munka, a kihívások letűzése, a munkatársak toborzása s „hajtása”, az izgalom - ezek a csúcspontok. Rendszerint a rendezvény maga már a fizikai s lelki összeomlást jelenti, olyannyira, hogy egy „átjáró”, és nem is élvezetes. Viszont az utána ismét felráz, s legtöbbször újabb ösztönzéssel önt el, hogy belekezdjek a következőbe! Azonban ez a „Gödöllői cserkészbál”, habár maga a bál estéje egy sóhajtásnak tűnt, csodálatosan magával sodrott és elérte azt, hogy - nem is egyszer - én is átadjam magam az élvezetnek... Most megosztom ezeket a pillanatokat s megkísérlem hangulatuk leírását.

Elérkezett az alkalom arra, hogy nyilvánosan megháláljak sok mindent, s most azt fogom tenni, amit szívem sugall: egy pár név mellé írok néhány köszönet kifejezést:

Legelőször majdnem hogy könnyekig meghatódtam, amikor a magas, jóképű Bartók-füvezetők (Fóthy Gyuszkó, Kerekes Marci, Bonapartian Édi az élén, és Pappné Bella, aki összeállította a csinos huszárújságokat) bemasírozta feszesen, felzárkózva, ének s pergő dob rigmusára, sarkantyúzva-táncolva...! A „véletlen” úgy hozta, mintha direkt felém jöttek volna (ott álltam a színpad szélénél) s a jelenet egészen úgy történt, ahogy elképzeltem! Remegtem az izgalomtól, s örömmel még azt is észrevettem, hogy a közönség is megilletődött körülöttem: valóban férfias, imponáns momentum volt!

Közvetlen utána, amikor „kitessékeljük” a „népet” (az „udvart”) az utcára, a gyönyörűen kivilágított „kastély” elé (köszönöm Demes Gémér Sanyi!)... Hát sajnálom, hogy nem mindenki láthatta azokat a csodálatos, mosolygós arccokat!

Amikor százával csillantak a kis vakuk, majd az a precíz másodperc, amikor a fehér hintó befordult a sarkon és a tündöklő „Erzsébet királyné” integetett felénk - ez a jelenet még sok-sok évig szemem előtt marad érintetlenül!

Egyik álmom az, hogy a cserkészbál visszaiktassa értékes, igazán magyar léggörköt alkotó szokását: a díszmagyarban megjelenést! Ez estén (nem számoltam

meg), de legalább 50 díszmagyarba öltözött lány s asszony (néhány kislányka is) tündöklött „Gödöllő termeiben”. Jövőre is így lesz? S talán még több? (díszmagyar varrókór: zolyomikati@fibertel.com.ar).

Lajtaváryné Benedek Zsuzsival (előtérben) fogadjuk a vendégeket

Hadd meséljek el olyant is, amit a vendég nem lát, s amiről sokszor még a fényképezők pletykás lencséje sem árulkodik: számtalan apró-pici jelenet, amely egy ekkora bál valódi fűszerévé emelkedhet. Az a szó, ami megkönnyeztet, egy tréfa, ami felkacagtat, a mosoly, ami szétolvaszt, az izgulás szívdobogató, páratlan gyönyörűsége, a váratlan ölelés, az éktelen sietés-kapkodás, a legfantasztikusabb utolsó pillanati kérdések s a hozzájuk illő félelmetes röpködő válaszok, a sikerérzésből kifakadó derű...

Bizony ezekhez sorolható be az éjfél kerítő táncjelenetünk „utolsó s már hagyományos elgyakorlása”: ez hátul történt, mint minden cserkészbálban, a cserkészházban, közvetlen a fellépés előtt. Igen sokan, 24-en készítettük a táncszámot. A tagozat az idén nemcsak a táncos magyarokból s cserkészeiből, hanem nem magyar menyasszonyok-barátok-Hungária szomszédokból s még Brazíliából jött ösztöndíjasból tevődött össze. Mikor hátrasiattunk „szertartásunkra”, a cserkészház alját tárgyakkal tele találtuk, így hát kint gyakoroltunk a gödör-sötét teniszpályán, saját um-pa-pa-um-pa-pa (keringő ritmus) meg jobbra-balra, most! „zenekísérettel”. Képzeljétek el a látványt: a holdfény alatt puhán suhantak a hófehér selyem-tüllruháink, vegyítve a koromfekete szmokingokkal, amelyeken viszont világítottak a vérpiros mellésávok... Ilyenfajta látomásszerű rémkép készülhetett volna: „A tündérek meg az ördögök haláltánc...” Aztán előkerült az üveg és a dugóhúzó is, és miután körben adogattuk egymásnak a további jókedvre serkentő sötétvörös folyadékot, önfeledt ricsaj közepette rohantunk előre, a színpadhoz, s a megérdemelt tapsviharra kétszer is előadtuk táncunkat!

Annak ellenére, hogy része voltam, néha meseolvasóvá válhattam, egy elmosódott, megálmódott helyzetnek a kívülről, meglepett nézőjévé... és innen jogos a megfigyelés: pl. míg a „tömegpalotást” táncoltuk, nem egyszer néztem széjjel,

A 2007-es „Gödöllői” cserkészbálról...

avagy: „... akkurátusan, úgy, ahogy elképzeltem...”

hogy elmerengjek táncchaverjaim extázisában... Mennyire átértékelték az előadást! Valószínűleg azért, mert igen sokan belőlük már nagyon régen táncolhatták... Mindegy: egy valódi csoportprodukció sikerült, és bizony szépre! (kár, hogy a terem mérete és a sok vendég nem hagyott elegendő s megfelelő helyet az előadóknak). Mindenesetre a sorok sorok voltak, egyszerre mozgott a majdnem 50 ember, s mindnyájuk arcán a teljes meglepedettség ragyogott! **Fiatalok, „középfiatalok” és kedves felnőttek**, köszönöm jókedveteket!

Nem is egyszer tűnődtem az emberek önfeledt vidámságán... Olyan „tisztá” és barátságos volt végig a hangulat, hogy kivéve egész az elején (amikor - technikai okok miatt - kis késéssel indítottuk be a gála műsorát), az abszolút harmónia uralkodott.

A záró „hajnali láng” (tábortűz) is eltért ilyen téren a megszokottól. Nagyon sokan maradtak, a népdalozás tündérian muzikális és hangolt volt (ezen is csodálkoztam), épségben állt a díszítés utolsó pillanatig (a kedves olvasó előveheti a múlt hónapi HUFU-t és újból elolvashatja az ott leírt bontás anekdotáit), és kellemesnek éreztem magam körül mindent. Egyszóval, nem volt „izgatottság” hanem jókedv, és az bőven!

*

Ha valaki, akkor a „királyné” élvezte szerepét, örült a bálnak, egy állandó, széles mosollyal, majdnem nevetéssel hagyta az órákat leperegni. A csúcs viszont az volt, amikor mikrofont kapott a kezébe és kifejezhette mindazt, amit mindenkor érzett mint magyar ajkú cserkészanya. (Sebess „Zsuzsika”, Bonczos Zsuzsi lánya, Mitchell Karó mamája). Még betegség utáni lábadozásban, egy „valódi osztrák származású Weimer” (Gröberné Henriette) operettáriát énekelt Sissinek.

A műsorvezetés pedig precizitást, színpadi fellépést, kellő hangnemet s orgánus igényel. Nem is egy, hanem két tehetséges, munkakész bemondó is tett eleget a követelménynek: **Kerekes Miki és Grabner Pisti**.

A két kifogástalanul megfogalmazott magyar és spanyol nyitóbeszédet a meghatározástól reszkető hangon, gyönyörű kiejtéssel mondott el a **Demes testvérpár...**

Még most is emlékszem, hogyan reagáltam, amikor megláttam az első igen izléses és szép házi gyártású óriási virágcsokrokat.

Egy hőrihorgas segédtsízt és egy kistermetű kamasz cserkészfiú művei voltak. A kálák, az egymásba kapaszkodó orchideák, a hajnalszínű rózsák, a gusztusos bogáncsvirágok, a nárciszok, a rojtos-borzos szegfűk és az üde liliomok, még nádszál-királykisasszony kastélyát is díszbe vonták volna káprázatos szépségükkel! **Lányi András st. és Lajtaváry Márton** csodás kezei készítették!

Hárman álmodtuk meg a két étterem koncepcióját, és a „császári étterem apparátusa” bevált és működött! **Pérez Leide-mann Natí, Lovrics Konszti és a drága cserkészmamak**, akik megfőzték!

(Képanyag www.Gfoto.org)

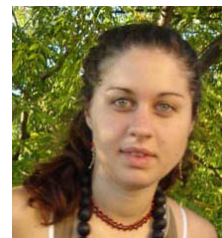
Már vége, nyoma sincs s a közelmúlt lapjaiban van már feljegyezve ez a bál is. Viszont jövőre lesz az „aranykiadás”, amelynek pompás estéjén valószínűleg vissza fogunk gondolni az elmúlt 50 évre, s az akkori „cserkészlányokkal” együtt (megpróbáljuk elcsalogatni minél többjüket) végtelen boldogsággal mutatjuk majd be az új század első évtizede végén a 15-16 évet betöltő, új emberöltő elsőbálos lányait. Már mostantól érezze magát mindenki hivatalosan meghíva erre a szakaszáró, (vagy szakasznyitó?) cserkészmulatságra! Egyszerűen - hihetetlen lesz!

Zólyomi Kati cst.

...EGY LÉPÉSEL KÖZELEBB

folyt. az 1. oldalról

Ezt mondja el Lajtaváry Zsuzsi minden jövődéli ösztöndíjasnak:

Fotó Zóka

„Ez a levél neked szól, és mind azoknak, akik veled együtt napról-napra küzdenek azért, hogy ne haljon ki a magyarság. Egy évet lesztek Magyarországon.

Sok olyan élményt fogtok tapasztalni, amire máshol nem is lesz lehetőségetek, sok olyan dolgot fogtok látni, amit máshol nem is ismerhetnétek meg. Sok új embert fogtok megismerni, a legfurcsább helyekről és a legkülönbözőbb kultúrákból. Egy pár olyan barátságot fogtok kötni, ami egész életre szól; pár emberben talán csalódnai fogtok.

Az, amit kis korotok óta tanultok, része lesz a mindennapi életeteknek.

Tudjátok milyen érzés az, amikor a Lánchíd oroszlánjai előtt álltok? Vagy amikor a Budavárról egész Budapest nézitek, úgy, mintha egy képeslap lenne? De nem, ez nem egy képeslap. Ez a valóság. Igazán ott lesztek, **egy lépéssel közelebb a magyarsághoz.**

És nagyon téved az, aki azt hiszi, hogy ez az út csak arra jó, hogy egy évet bulizzatok és pihenjétek és ne csináljatok semmit. Ez egy nagyon felületes gondolat. Soha sem tudnám szavakkal elmagyarázni mindazt, amit átéltem, éreztem és tanultam abban az egy évben. Mindenkinek meg kellene adni azt a lehetőséget, hogy ezt az utat megjárja. Ezzel az úttal nemcsak mint magyar nőtem, hanem mint ember is.

De ez után nehéz feladat vár rátok. Ez után ti kell átadjátok azt, amit az alatt az év alatt tanultatok, és tovább kell küzdjétek azért, hogy másoknak is megadhassátok a lehetőséget, mint ahogy mi is megadtuk nektek, hogy utazhassátok.

Mielőtt ezt a levelet befejezném, még csak egyet akarok mondani: ezt az egészet a ZIK-nek köszönhetitek és mindazoknak, akik ezt támogatják és segítik. Megéri azt az egyetlen erőfeszítést megtenni, hogy minden szombatban jöttök és tanultok, mert amit érte kaptok az nagy kincs! És én hálás leszek egész életemen át, hogy ezt a lehetőséget megkaptam.”

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZSZÉLETV

Utóhang egy jólsikerült bálhoz:

„És jön az ötvenedik, az ötvenedik most jön...”

A bál utáni reggel, félig kialudva, a hangos zenével még a fejemben, nehezen sikerül gondolataimat rendbe tenni. Szerencsére kihalt a vidék, mindenki más - érthetően - alszik.

Ma, a cserkészbál után egyesek - talán - e szónak még a „cs”-betűjét sem akarják hallani. Megértem. Nekem azonban, akinek édeskesetét fáj a feje ezzel a szervezéssel, a friss élmények hatására új gondolatok bukkannak fel az agyamban.

Sokan nagyon sok időt áldoztak arra, hogy ez az 'elsőbálos nélküli' bálunk jól sikerüljön. Jól is sikerült. Javítanivaló volna persze, de dicsérni való annál több. Most azonban arra térnek ki, hogy - **jövőre: az ötvenedik!**

Igy lesz? A teniszpálya teljes nagyságában díszsátorral befedve, 500 ültetett vacsorázó vendéggel. A catering-ot szállító teherautók a cserkészház mögött parkoltak és a cserkészházból indulhat a pincérsereg a kiszolgálásra.

- A vendégek már hetekkel előtte megkapták az 150 oldalas, hirdetésekkel teli színes meghívót. Amelyben minden volt elsőbálos fényképe szerepel.

- A vacsorázók között számos külföldön élő magyar családdal találkozunk. Ezek már egy évvel előre tudván az esemény dátumát, úgy intézték, hogy itt lehessenek.

- Régi barátok, régi ismerősök, a Buenos Aires-i nagy cserkészcsalád a 10 évestől a halálig.

Lehetetlen?

Gyermekeim iskolájában minden évben rendeznek egy divatbemutatót. Szülők a gyerekekkel, mint mi. Az egyik évben kiadták a rendezést egy profi-csoportnak, aki 15%-ot kért. 15%?! - mondták egyesek. Mégis kiadták. Abban az évben a bevétel nemcsak, hogy több volt, tízszer annyi!

Gondolkozzunk ezen mi is. Foglalkozunk mi a terem magyaros díszítésével, az elsőbálosok képeinek gyűjtésével. A külföldi magyarok meghívásával, a palotás látványosságával. A magyar közösség begurításával, a Hungária bővítésével, szebbé tevésével. A lányok szervezett táncoltatásával. A vendégek személyes fogadásával. **A többit intézze ez egyszer, irányításunkkal, egy profi.** Próbáljuk meg.

Zárógondolatom pedig az, hogy az ötvenediket már egy fiatalabb gárda bevetésével kellene közösen szervezni, akinek át lehetne adni a 'nehéz' ötvenediket, mert senki nem maradt meg rendezőnek örökké. Jó munkát!

(ifj.) Zaha Sanyi

... és egy reakció:

Érdekes, én is sokat gondolkodtam már a jövő évi bálon. Az ideit kedves, díszes, eredeti, különleges - és egyúttal jó hangulatú és népes is volt! Elismerés mindenkinek, aki ennyit dolgozott!

Azonban a jövőre egy dolog motoszkál a fejemben: hogyan érhetjük azt el, hogy ezzen jöjjenek el! Ha összeírjuk azok számát, akik valamikor részt vettek az elmúlt 49 bálon, nem nagyon vévehetek, ha több ezret összeírhatnánk. „Csak” 1000 könnyen eljöhethet az 50. jubileumi bála!...

Egyet értek a külföldiek toborzásával, a profi segítség bevonásával a szervezésnek egy részére!

Jó pihenést azoknak, akik annyit dolgoztak és Jó Munkát mindenkinek! Lomniczy Mátyás cscst.

A ZIK Vezetőségi összejövetelek

(2007. szeptember és október)

Jelen voltak: Zaha Sándor, Beisné Anni, Benedekné Marika, Gorondiné Judit, Fóthy Zsuzsi (okt.), Lajtaváryné Zsuzsi (szept.), Lomniczy József, Lomniczy Mátyás (szept.), Pappné Bella, Szentiványi Miklós, Zaháné Alexandra (szept.) Kimentve Lajtaváry Zsuzsi.

Témák: - *Kiértékelések:* Középszintű elemi ÖD beszámoló, Hornyák Klára kézművesné ittléte, a Nótázik a ZIK és a cserkészbál. (I. beszámolókat HUFI I. és 2.o.)

- *Szervezések:* 56-os tiszteletadás: „Légy részen mindhalálig” c. program Zólyomi Kati rendezésében (a KÖRS-sel). - ZIK évzáró alatt Lajtaváryné Zsuzsi „színesíti” a programot. A Szavalóverseny lesz a fő szám: minden csoportban lesz 1. és 2. díj. A kötelező verset mindenki előzőleg felmondja Benedekné Marika, Lomniczy József és Gorondiné Judit előtt. (I. Eseménynaptár SP 4.o.). - Anyák Napi sorsjegyek kiosztásának megbeszélése.

- *Óvoda működése* Kerekes Cili távolléte alatt: Lajtaváry Zsú felelősséggel dolgozik, Haller Szofi és Kiss Gabi segítségével, jól halad a munka, a kicsik szép rendszeresen járnak.

- *Újdonság:* a „Nyitott Kapuk Napja”: jó, ha a szülők beelőznek a ZIK valóságába, a magyar tanulásba, hogy jobban értékeljék a tanárok sok munkáját. A tanári szobában megtekinthetik a „jelenléti kimutatást” (Szentiványi Miklós készíti). Beisné Anni és Zaháné Alexandra mindenki véleményét és javaslatát várja. Első ízben lesz ZIK évi csoportképe a szülőkkel együtt.

- *Meggy-csoport* vizsgálja ÖV-anyagból.

- *Az Ösztöndíjbizottság* tervei. A Balassi Intézet programján résztvevő ösztöndíjasoknál, akik már előzőleg utaztak MO-ra, a repülőjegy felét a család fizeti. Egyéb kötelező befizetést (kirándulások, nyelvvizsgadíj, stb.) a ZIK fedezi. Benedekné Marika felveszi a kapcsolatot az Intézettel, hogy ösztöndíjasaink a magyar tudásuk szintjének megfelelő osztályba kerüljenek. A Coral Hungaria november 18-i Karácsonyi koncert bevételét Leidemann Sylvia az ösztöndíj-alapnak szánja. (I. Eseménynaptár SP 4.o.).

- *2008-as naptár* kivitelezése. Téma: Erdély.

- *Újabb magyarországi anyagi támogatásra* van remény: a Parlamentben beadtak egy kérvényt.

- *Év végi tanári vacsora* betervezése.

(Lajtaváryné B. Zsuzsi és Gorondiné M. Judit beszámolóiból összegezte HKZS)

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG

A 95 éves Magyar Cserkészmozgalom kitüntetése

Július 27-e du. az angliai Hylands Parkban (Essex) megkezdődött az **alapításának 100 éves** évfordulóját ünneplő **cserkészmozgalom Jubileumi Dzsomborija**. Ezen a nagyszabású seregszemlén a világ több mint kétszáz országában működő 28 milliós taglétszámú nemzetközi ifjúsági szervezet negyvenezer képviselője, köztük hat-

Isten hozta a Dzsomboríra!

száz magyar cserkész vett részt. Ez alkalmából a **Bethlen Gábor Alapítvány Kuratóriuma TELEKI PÁL ÉRDEMÉRMET** adományozott a **95 ÉVES MAGYAR CSERKÉSZMOZGALOMNAK**, a magyar ifjúság határokon átívelő összefogása, nemzetnevelő munkássága, áldozatos helytállása a cserkészek 100 éves világszervezetében és **példás magyarság-szolgálatá elismeréseként**.

A kitüntetésről szóló oklevelet és az érdemérmet a **Cserkész Napkelte** ünnepi rendezvényén 2007. augusztus 1-jén 7 órakor, a reggeli ünnepi áhítat után adták át a külhoni és hazai magyarokat összefogó **Magyar Cserkészfórum** jelenlegi vezetőjének, képviselőjének a Sztrilich Pál Cserkészparkban. Ezzel is kifejezték szándékukat, hogy a kitüntetés a Teleki Pál nemzetnevelő örökségét hűen ápoló, a világ magyar cserkészeit összefogó mozgalomnak, s nem egyik vagy másik szervezetének szól. Telekivel együtt valljuk, hogy

A KMCSSZ közleményeiből, kivonatolva:

(Múlt számunkban részletesebben közzeltük az alábbi **pályázati felhívást**. Most csak emlékeztetni akarjuk Olvasóinkat a fontos hírre. **Bővebb főlvilágosítás a szerkesztőségi irodában**):

A Magyar Köztársaság Oktatási és Kulturális Minisztériumának Határon Túli Magyarok Titkársága és a Balassi Intézet **pályázatot hirdet** magyar nyelvi és magyarságismereti képzésre vonatkozó magyar állami ösztöndíjra, elsősorban a **déli félteke országában (nyugati) diaszpórában élő magyar származású személyek számára**. A magyar nyelvi és hungarológiai állami ösztöndíj célja: a fiatalok magyar nyelvtudásának fejlesztése.

A pályázat **18. életévét betöltött**, elsősorban **egyetemista korú, magyar származású fiatalok** számára kerül kiírásra. A pályázatnál elbírálásra kerül a magyar nyelvtudás, társadalmi szervezetekben folytatott közösségi munka, egyetemi ajánlás, valamint a magyar kultúrával, művészettel vagy más területtel kapcsolatos tevékenység. A kétszemeszter magyarországi tanulmányokra a Balassi Intézetben kerül sor. A pályázat meghirdetésével és lebonyolításával összefüggő feladatokat a KMCSSZ által irányított Teleki Pál Alapítvány látja el. **A pályázat beküldési - postai beérkezési - határideje: 2007. november 30.**

Első Vezetőképző Táborunk 60. évfordulója

„A vezetés elsősorban példa!” (gr. Teleki Pál)

2007. augusztus 2-12 között folytak le a KMCSSZ központi vezetőképző tábora a New York állami Sík Sándor Cserkészparkban. 7 önálló táborban 198 résztvevő dolgozott. Részt vettek cserkészek Ausztráliából, Braziliából, Kanadából, Németországból, USA-ból, Venezuelából, Magyarországról, Felvidékről és a Délvidékről. A táborokat nemcsak a számos előadás és gyakorlat tette érdekessé, hanem a 24 órás portyák és kirándulások is. A résztvevő „minta” kiscserkészek és cserkészek lehetőséget adtak, hogy a vezetőjelöltek valós helyzetben kipróbálják az újonnan tanult vezetői fogásokat. A tábor legtapasztaltabb vezetője ismét dr. **Chászár Ede** volt, aki 1933-ban kezdte cserkészpályafutását a gödöllői Jamboreen, ahol Csede bá a világcserkészeti alapítójával, Lord Baden-Powellal is találkozott. Az első vasárnapon **Ádám Atya** tartotta a Szentmisét és 4 napon át más lelki gondozási munkát is végzett (több mint 40 éven át szolgált a KMCSSZ-ben mint lelkipásztor és vezető).

A clevelandi **Szentkirályi Pál** (a tábor szervezéséért és koordinálásáért felelős Vezetőtiszt) 5 közös célt helyezett a KMCSSZ jövő vezetőgárdája elé: kint a természetben cserkészkedni és ezáltal

„Nincsenek kis nemzetek, csak kishitűek, nincsenek kis emberek, csak kicsinyhitűek... Becsületünk előbbrevaló a jólétünknel.”

/ Teleki Pál /

Az angliai Jubileumi Dzsomborin részt vevő magyar cserkészküldöttséget a **magyarországi cserkész szervezetek mellett a Külföldi Magyar Cserkészszövetség, a Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetség, a Romániai Magyar Cserkészszövetség, a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség, és a Vajdasági Magyar Cserkészszövetség** képviselői alkották, akik mindannyian jogos örökösei a 95 éve alakult magyar cserkészmozgalomnak.

Még egy ajándékkal szeretnénk cserkészeinket meglepni. 2007. július 27-től a Bethlen Gábor Alapítvány gondozásában működik tovább a külhoni magyar cserkészek által széles körben használt www.nemzetismeret.hu honlap.

A világ minden tájáról...

Ennek a magyarságismereti weblapnak első fejezete, Nagy Piroska cserkész (USA) fordítói közreműködésével, angol nyelvű változatban is elkészült és látogatható, így bátran ajánlhatják a magyar cserkészek külföldi cserkésztestvéreik figyelmébe is!

Bakos István

A Bethlen Gábor Alapítvány kuratóriuma elnöke

KMCSSZ Sajtószolgálat lendvaimre@aol.com <http://www.kmcssz.org>

közelebb kerülni Istenhez; a 10 cserkésztörvény szerint élni; magyarul beszélni; őrsi életet élni, mivel az őrsi rendszer cserkészetünk egyik alapja, és így életre szóló barátságokat kötni; a vezetés szakágainak tudományát elsajátítani, és megtanulni szolgálni, felelősséget vállalni.

Szövetségünk **1. VK-táborát 1947-ben** szervezte **Beodray Ferenc** és **Falvy György**, parancsnoka **Csejty Béla** volt, leány őrvezetőképző tábor, segédtisztképző tábor pedig v. **kisbarnaki Farkas Ferenc**. Azóta majdnem **600 vezetőképző tábort tartottunk és több mint 9000 cserkész vett részt kiképzésben!** A mostani vezetőképző rendszerünknek alkotói főleg **Bodnár Gábor, Dr. Némethy György** és **Dr. Némethy Keszler Judit** voltak. Jelenleg a KMCSSZ-nek 4 világrészen, 11 országban 70 csapata működik.

Rövid hírek:

- Már hét éve minden nyáron fut a nagyszerű program, hogy a java-részt 3-ad, sőt 4-ed generációs, 14 és 18 év közötti cserkészvezetőink személyesen megismerhetik őseik hazáját, egy 20-25 személyes csoportban, **magyarországi körút** által: Budapest és környéke, 200-250 kilométeres kerékpártúra, kenutúra le a Dunán... Élménydús három hét!

Erre az anyagi lehetőséget **Forgách Péter** cst. társunk nyújtja, aki felismerte a terv fontosságát és egyénileg fedezi a magyarországi költségeket. A körutat már évek óta **Forgách Katalin** cst. vezeti, néhány segédtiszt közreműködésével. A KMCSSZ vezetősége a Szövetség Intézőbizottságának márciusi gyűlésén **díszes oklevél** átadásával fejezte ki elismerését és háláját. (*Dömötör Gábor írásából összegezte HKZS*)

- Júliusban zajlott le sikeresen a Sík Sándor Cserkészparkban a KMCSSZ szervezésében a **2007-es nyári iskolatábor**, amelyben külföldön élő, magyar származású, magyarul beszélő gyerekek testi és lelki biztonságban magyar nyelvű képzésüket fejlesztik. 59 diák gyűlt össze Chicagóból, Clevelandból, New Yorkból, Connecticutból, New Jerseyből, Virginiából és West Virginiából. A diákokkal 21 tanár és cserkészvezető minden ellenszolgáltatás nélkül foglalkozott. A tanárok USA-ból, Kanadából, Budapestről, Horgosról és Kassáról érkeztek. A délelőtti tanítás után a programok sokszínűek voltak: szalonnasütés, nemezelés, csuhébaba készítés, hímzés, méta, szavalóverseny, gyöngyfonás, kirándulások, mézeskalács készítés, tojásfestés, népijáték, néptánc, számháború, úszás. Ezen kívül táborúzt minden este, táncház, tűzgrás, népdaltanulás minden nap, Istentisztelet vasárnaponként. Cél: magyar környezetet teremteni. - A támogatást a Pannon Telecom, a Duna TV és a Champion Logistics cégek nyújtották.

Regény vagy valóság? Kupuszina, Gombos és Dóroszló ...három magyar település a Vajdaság szívében...

A következő írás a „Dél felé kanyarodott az út” című könyvem (készülőben) egyik fejezete. Úgy vélem, megteremtheti az olvasóban a megfelelő hozzáállást, hogy a Vajdaság magyarságáról szóló néprajzi adatokat a későbbiekben elolvashassa. Az idézett szöveg valóban megtörtént eseményt mutat be, 2005. február közepe felé, az egyik leghidegebb közép-európai tél alatt... Budapestről Kupuszinaig. Hely: a szerb-magyar határ.

„Az autónk nem kellett sorba álljon. Nem volt ott senki más, mint mi öten. Csend volt. Alig két lámpa fénye, már majdnem teljesen sötét sarkokkal megfűszerezve. Enyhe lárma, útlevelek utáni siető kapkodás. Fagyos hideg. Hozzánk közeledett valaki. Már a járása sem tetszett. Forgolódtam az ülésemen.

A Vajdaság címe Bácska, Bánát és Szerémség címeréből áll

Nem szeretem a nyomást. A szemtelenséget sem. A határór járása szemtelennek tűnt. Hallgattam és vártam. Hihetetlen. 2005-öt éltük és nem fért az eszembe ez az időmult „terror mise en scène”... A színpadon talán helyén lett volna, de nem a reális életben. Mégis hallgattam és vártam, tisztelettel telített magatartással. Mereven.

Sz., új barátom, leeresztette a kocsija ablakát és látszólagos nyugalommal szerbül köszöntötte a katonát, sőt, még egy felebaráti mosoly is sejtetődött a profilján.

Átnyújtottuk neki mind a négyen az útleveleinket. Mel-lénk simult egy második katona (nem is tudom honnan Folyt. a 4. oldalon

Zsuzsi íróasztaláról...

Kell-e magyarul beszélni?

Semmi sem jellemző annyira egy nyelvre, mint sajátos hangzása. Olyan ez, mint a virág illata, a bor zamata, a zománc, az opál tüze. Megismerni róla a nyelvet már messziről, mikor a szót még nem is értjük. (Kodály Zoltán)

Sokszor elgondolkozom azon, hogy miért is fontos megtartani a magyar beszédet. Hányszor hallok azt, hogy valaki ilyen és olyan magyarnak érzi magát, pedig egy szót sem beszél magyarul. Vagy olyan, aki nagy magyarnak vallja magát, de gyermekeit nem tanította meg magyarul beszélni. Lehet valaki nagy magyar, ha nem tartja meg anyanyelvét? Nehéz kérdés...

Szerintem a nyelv maga a nép, a nép a nyelv, aki nem beszél, nem érti, nem tudja átérteni azt!

Talán ha egy példával színezem, könnyebb megérteni. Van egy idős asszony-növendékem. Évek óta tanul magyarul. Története különleges. Anyja 18 éves korában jött ki Argentínába, még 1900 elején, jött a férje után. Férje 3 hónapra rá meghalt. Érdekes módon ez a fiatalasszony ahelyett, hogy visszament volna Magyarországra, a családjához, barátaihoz, itt maradt. Később megismert egy olasz férfit, férjhez ment és soha többé nem beszélt magyarul itt. Levezett családjával, de férjének sohasem mesélt az otthoniakról és gyermekeit nem tanította meg magyarul. Néha énekelt nekik magyarul. Növendékem ma már nagymama... de hiányolja édesanyját, ragaszkodik gyökereihez, és ezért kezdett el magyarul tanulni. Nehéz volt, kemény volt, de nagy kitartással és odaadással megismerkedett ezzel a nehéz nyelvvel. A nótákat, amelyeket anyja énekelt, azokat tudta, mást nem... Szinte érthetetlen számára, hogy édesanyja miért nem beszélt hozzá magyarul, miért nem adta át ezt a nagy kincset. Minden gyerek előbb-utóbb számon kéri szüleitől, hogy miért nem tanították meg neki anyanyelvét. Ma, már 5 év után, növendékem beszél magyarul, törve ugyan, de beszél. És rengeteget ért! Felkereste magyar családját, meglátogatta őket és tudott velük magyarul beszélni. Tudtak kommunikálni. Ő mondta nekem, hogy nem tudom elképzelni mit jelent az, hogy *ugyanazt* a nyelvet beszélnek, hogy mit érez azáltal, hogy édesanyja nyelvét beszéli! Ő mondta nekem, hogy nyelv nélkül nem tudsz megismerni, megérteni egy népet. Akkor vagy igazán magyar, ha megtartod az anyanyelvét is.

Nehéz munka, fárasztó munka, hangyamunka. Nap mint nap kell harcolni, küszködni, csiszolni, javítani, olvasni, tanulni. „... a magyar nyelvet tekintem legnagyobb földi kincsemnek, és minden porcikámmal tiltakozom megrottása, csúffá tevése, elárulása és kismizmzése ellen” (Déry Tibor). Néha fáradtak vagyunk, könnyebben jönnek a spanyol szavak, vagy ha a gyerekek spanyolul beszélnek egymással, nem akarunk tizedszer rájuk szólni... de vigyázzunk! Mert így korcsosodik el a nyelv, így történik az, hogy szép lassan elvész, észrevétlenül, szép csendesen beolvadunk... „... a nyelv olyan, fiam, mint az asszony: elhervad, ha nem szeretik” (Sütő András). VIGYÁZZUNK! Rajtunk múlik! BESZÉLJÜNK MAGYARUL! Szóljunk egymásra és serkentjük magyar környezetünket a magyar beszédre! Ha kihál a beszéd, kihál a kolónia!

Tehát... kell-e magyarul beszélni?

Igen! **KELL!**

Ami az íróasztalon maradt: A magyar nyelv érdekességei:

- leghosszabb szavak egyetlen magánhangzóval:
- tapasztalhatatlanabbakat
- legeslegmegengesztelhetlenebbeket
- cégérszvénynévértékméréskéres-végénéll
- iciri-piciri
- korcsoportokhoz
- körömpörköltötökhöz
- furunkulusuk
- ürüfűkürt
- leghosszabb magyar településnév:
- Szépkényerüszentmárton
- legrövidebb budapesti utcánév:
- Ó utca
- legrövidebb magyar településnév:
- Ág, Bő, Ör, Sé
- legtöbb ismétlődő betű egymás után:
- hozzáállás (3 ismételt betű)
- legtöbb egymást követő magánhangzó:
- fiaiéi
- koreaiak
- legtöbb mássalhangzó egymás után:
- karsztstrand (6 mássalhangzó, ebből egy kétjegyű)
- legtöbb ékezetes betű a legrövidebb szóban:
- újjáépítéséről
- a legtöbb pont egymás után:
- jöjjön

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítóinktól: *Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.*

Biciklivel, vagy a nélkül? Autómentes nap Budapesten!

Ha megkérdezzük a magyaroktól, mi nem tetszik nekik a fővárosból, valószínűleg sokan azt felelik: a szmog. És elég az arcukra nézni mikor a közlekedésről kérdezzük őket, csak az égre mereszti szemüket. Az igazság az, hogy a város közlekedési rendszerét rég túlterhelték a mostani viszonyok. Kis, keskeny utcák, kevés összekötő út és sok autó csak egy helyre juthat: egy hatalmas dugóba! (dugó=torlódás, de az utóbbit a közszáj már rég nem használja).

Néhány évvel ezelőtt egy csoport biciklis úgy döntött, hogy tesz ennek érdekében. Biciklis napokat szerveztek, reklámozták ezt a járgányt, mint közlekedési eszköz. Igen, de a város nincs erre felkészülve. Nincsenek kerékpársávok az utcán, és nem is volt tervben ezek megépítése. Nem biztonságos a biciklizés. Ezért még egyet léptek, és 2004-ben megrendezték az első *Critical Mass*-t. Ez az autómentes nap. Szerzte a világon szerveznek ilyen napokat. 2004-ben nem érték el a 4000-et, idén pedig túlhaladták a 30.000-et!

Mit is tesznek egy ilyen napon? - Egy előre megbeszél utvonalon felvonulnak. Lassan, családostul, gyerekestül. Miért is vonulnak fel a „bringások”? - A szervezők ezt

...REGÉNY VAGY VALÓSÁG?

folyt. a 3. oldalról

került elő), és kaján arckifejezéssel bevilágított az autó belsejébe (muszáj volt hunyorítsak, egy önkénytelen mozdulattal a kezemet is az arcom elé emeltem, és közben az Andrássy út 60-on képzeltem el magamat). Dobogott a szívem. Nyugtalanágomon járt az eszem, mikor hirtelen rádöbentem arra, hogy nevetem hallom (remekül kijevte):

- A „hölgy” mit keres itt?
- Hallottam... Sz. barátom válaszolt helyettem:
- Argentin turista.
- Szálljon ki! - mormolta a hang.
- Közben az első „kihallgatónk” látszólagos kíváncsisággal böngészte az autó papírjait és kérdezte:
- Miért magyar rendszámú ez a szerb autó?
- Mert szerb vagyok, de Budapesten járok egyetemre - vágott rá Sz.
- Mit tanul? - kérdezte a katona.
- Családlátogatásra jövök - felelte Sz.
- Szálljanak ki! - emelte hangját a katonánk. Ekkor láttuk, hogy az „irodafülkében” egy rozoga számítógép előtt ül egy harmadik fegyveres emberke, útleveleink a neon kékes fénye alatt heverték az asztalon. Félreletemes érdeklődéssel meresztette szemeit a képernyőre, ügyetlen ujjai pedig zongoráztak a billentyűzeten.

Könyörtelen havazás kezdődött. Gyönyörű volt. Mennyire más hangulatot teremtett bennem, mint a régi, 1979-es igen körülményes, füllesztő nyári ártándi határátkelésem (Erdély-anyaország).

Az öt magyar név az öt különböző ország útleveleinek kezdő oldalain. Ez azonnal zavarba hozta, felrázta a nyakig felfegyverzett határőr szemmel látható korlátoltságát... Szembenézhettem egy pillanatig a „veszélyérzet” s a bizonytalanság furcsán édes illatával.

Fáztam, izgultam. Felháborítóan hatott rám az egész helyzet. Egy argentinai magyar nem ismeri a nyomást, sem az etnikai üldözést. A diaszpórában felnőtt magyar nem tud a félelemről, csak a jogai kétségtelen elismeréséről. Sosem volt fegyver a kezében. Sosem robbant akna a kertjében. Sosem vették el a háza felét, hogy felszámolja egy elnyomó idegen ország patetikusságát. Sosem esett bomba a házára, s mindig büszkén jelenthette ki magyar eredetét s hangoztathatta magyar ajkúságát a világ előtt. Nem hogy megkérdézzék tőle, miért van itt, vagy amott.

Kényelmetlenül érzetem magam. Főleg azért, mert józanul tudtam, hogy hallgatnom kell, ha el akarok jutni oda, ahova olyan régen készültem. És mert nem akartam gondot okozni útítársaimnak sem. Az argentin hallgatott.

A „vallatás” szépen folyt. Hátsó-ülés-partnerem furcsa kis keresztformákat rajzolt ujjával a kitért ajtó ablakának üvegére, míg enyhén közömbös tekintete pedig az ülésen fekvő termosz és *mate*-tökön pihent meg. Az észak-amerikaiak „érinthetetlenek” (gondolhatta magában megnyugtatóan). Láttam rajta, hogy egyáltalán nem izgul. En viszont reszkettem (akár a szomorú fűzfa ágain kapaszkodó levélkék), de a dühtől.

- A „hölgy”-nek mi a foglalkozása? kérdezte a közkatónának álcázott „főbíró úr”, mindig úgy, hogy kerülte tekintetemet...
- Néptáncos - válaszolt Sz. (már ingerültebben).
- Ez a „nő” néptáncos? - nevetgéltek gúnyosan a katonáskák.
- Igen, az - válaszolt energikusan Sz. - Mehetünk tovább?
- A másik hölgy is szálljon ki!

Zs-t Szabadkába vittük... Ő ott született. Neki mindennapi volt a határátkelés, de ekkor valahogy nagyon kíváncsított haza, Édesanyjához. Láthatóan zavarta a

mondják: „A felvonulás résztvevői a közlekedési célú, mindennapos kerékpározás népszerűsítéséért, a várost érő forgalmi terhelés és szmog csökkenéséért demonstrálnak.”

A politikára így gondolnak a szervezők: „A *Critical Mass*-felvonulás csak a kerékpározásról szól, de nyíltan felvállalt célja, hogy a politikusok figyelmét is felkeltse az ügy. A *Critical Mass* mögé bárki beállhat,

de a *Critical Mass* senki mögé nem áll be”. Láttam a tavalyit és az ideit, és ezt komolyan betartják. Semmi zűr, semmi balhé. Idén Pécsen, Szegeden, Győrött, Egerben, Baján és Kaposváron is egyidőben megszervezték a kerékpáros felvonulást.

Egy jó példa arról, hogy lehet békésen „tüntetni”. Egy jó program a családnak is, végigbringázni az Andrássy úton!

En is többször gondoltam kerékpárral közlekedni, de külön sávok nélkül nem merek. Remélem sikerül hamarosan egy olyan várost kiépíteni Budapestről, ahol a bringások is biztonságosan közlekedhetnek.

Szeretettel üdvözöllek benneteket a következő hónapig

Teri
Több információ a honlapon: www.criticalmass.hu

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1º piso, Olivos - **Horario de atención al público:** los viernes de 19 a 21 hs.

1427 Kishont Ferenc: Humoreszk
1762 Kivi, Aleksis: Hét testvér
1946 Marguerite, Victor: Mindent az aranyért
2298 Holt, Käre: A versenyfutás: Amundsen-Scott
5270 BUOD: 1956 Szemtanúk (Németországban élő kortársak és forradalmárok emlékeznek 50 év távlatából) (2007)

5271 Benedek István: A ledöntött oszlop (Gustave Courbet életregénye)
5272 Brown, Dee: A Vadnyugat története indián szemmel
5273 Györfly György: István király emlékezete
5274 Kristó Gyula - Makk Ferenc: Az Árpád-házi uralkodók
5275 Gary, Romain: Lady L.
5276 Dojcsák Győző: A kanadai Esterházy története
5277 Paz, Octavio: Fekete sugarak
5278 Csengery Judit: Greta Garbo
5279 Dessewffy Tibor - Szántó András: „Kitörő éberséggel” - A budapesti kitelepítések hiteles története
5280 Operakalauz zenepédákkal - Szerzők: Balassa Imre és Gál György Sándor
5281 Lánchránjan, Jon: Szónoklat Erdélyről
5282 Raffy Ádám: Két malomkő (Erdély XVII. században)
5283 Jankovich Ferenc: A világverő
5284 Mint oldott kéve - Barangolások a szórányvilágban (Szerkesztők: Dávid Gyula és Veress Zoltán) (2006)
5285 Gergely Ferenc: A magyar cserkészlet története 1910-1948

En castellano:
S-257 Almirante Nikolaus von Horthy: Memorias
S-258 Anderle, Ádám (editor): El “Don Quijote” húngaro
S-234 Antología: Europa en poesía
VIDEO:
VK-348 Aguas de Hungría - Ciudades ocultas: Budapest - Dracula (documentales)

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján. Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Kedd-szombat 18-21.30-ig, Vasárnap 12.30-16 óra. **Étterem:** Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Hétfőgőz ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar

kiszállási parancs. Vele együtt kiszállt P., a horvát srác is (cigarettazni), csak M. maradt a hátsó ülés közepén. Hozzá csak beszóltak udvariasan, míg kezébe adták vissza útlevelét. Néhány csomagunk is kikerült a jeges talajra. Turkáltak benne. A *laptopom* is izgatóként hatott.

A kikérdezés még elhúzódott egy kicsit, majd vizszakaptunk mindent. Csak hogy legalább egy óra is eltelt, s a körülményeskedést hozzájárva lényegesen hosszabb időnek tűnt. Visszahelyezkedtünk az autóra, nagyot sóhajtottam, amire megszólalt az első ülésen az eddig majdnem „néma” utas és vidáman megjegyezte (hátra sem nézett): - Na K., ilyen Argentínában nincs, ugye?
- Nincs! - harsogtam, s boldogan beállítottam magam egy ezután beszélgetésre... de nem. Csend lett. Sz. rágyújtott, és mikor hátranézve már a fénye sem látszott a határfülkének, gázt adott.”

Zólyomi Kati